

TRES FOTÒGRAFS, DAVANT DE LA CIUTAT

Barcelona, tocada i posada

Tres fotògrafs i dos escriptors, units per la seua procedència barcelonina, han col·laborat en un llibre que vol reflectir els seus conciutadans. «Els barcelonins», títol de l'obra, és un pretext magnífic per a descobrir la ciutat a través dels seus habitants.

Lluís Bonada

A les pàgines 124 i 125 del llibre *Els barcelonins*, aplec de fotografies de Colita, Oriol Maspons i Xavier Miserachs acompanyat per uns textos d'Anna M. i Terenci Moix, volum de la col·lecció d'Edicions 62 «Vida i Costums dels Catalans», hi ha una imatge de l'interior del *top-less* Sabor. La fotografia, en aquest cas una fotografia de Xavier Miserachs, mostra la

barra del bar. S'hi veuen quatre noies i, parcialment, una cinquena. Una de les noies abraça un client, que apareix d'esquena. Les noies vesteixen com acostumen a vestir dins del local, amb roba interior, bo i deixant, la majoria, els pits al descobert. Però les quatre noies porten ulleres de carnaval.

Si mai visiteu el *top-less* Sabor no les veureu mai amb ulleres de carnaval, si no és que és el dia de carnaval. Les ulleres substitueixen la franja negra que sovint tapa els ulls dels policies i les

prostitutes que apareixen retratats, a la premsa. Les noies del *top-less* accedeixen a ser retratades, a canvi de no poder ser identificades. Les noies s'han deixat fer la fotografia i s'hi han posat bé, com el suposat client que abraça la noia, una imatge que no és la més típica d'aquest *top-less*. Com se sap, una de les característiques d'aquest bar de cambres és que a la barra, molt il·luminada, hi ha més conversa que sexe. El petó i les moixaines tenen com a escenari la part de dins, la dels seients i les taules, mentre que el contacte sexual requereix l'ús de les cambres reservades del soterrani.

Les noies del *top-less* s'hi han posat bé, però no són els únics barcelonins que s'hi han posat bé, per sortir a *Els barcelonins*. Molts personatges famosos també ho han fet. S'hi han posat bé Josep Carreras i Montserrat Caballé; les models de l'escola de models de Teresa Gimpera i Rosa Maria Sardà; Josep M. Subirachs i un grup de membres de la junta de l'Ateneu barcelonès, dos dels quals mostren les tortugues del jardí, sense que el peu, però, indiqui que, entre altres, hi ha el senyor Maragall i el senyor Bilbeny.

La Barcelona tocada i posada forma part de la selecció de les cent vuitanta fotografies escollides. Una altra part la constitueixen les fotografies de gent famosa a la feina: Terenci Moix signant autògrafs, Francesc Artigau en una classe de dibuix; Pasqual Maragall en la presentació de la mascota olímpica; Pasqual Maragall presidint un ple municipal; Toni Miró emprovant-se un vestit; Carles Santos en un concert; Pasqual Iranzo pentinant Mary Santpere; Derek de Cebado rentant el cap d'Imma Bruguera de Guillaumet; el cardenal Jubany beneint les palmes i el pastisser Escrivà amb la mona de la mascota olímpica.

Un altre grup destacat de fotografies, el forma la gent del carrer, com turistes i *punkies*, o bé la gent a la feina. La cosa més acolorida també atrau els tres fotògrafs. Així, trobem el carnaval i les festes socials de tota mena: casaments, trobades de caramellaires, corals, castellers, cases regionals, ral·lis, i el diumenge de rams, amb quatre imatges. I si en els camps de futbol, el color, el donen les banderes, les cremes de banderes i les bengales dels boixos nois, aquestes seran les imatges escollides dels nostres dos camps de futbol de primera divisió.

També trobem la imatge curiosa, insòlita o plena de significat. Hi ha la fotografia, ja vista a la premsa, del cartell de Pasqual Maragall, recolçat sobre unes vigues de fusta, al costat de la fà-

Barra Americana. (X. M.)

Baños de Sant Sebastià. (C.)

Escola de models de Teresa Gimpera. (O.M.)

Floquet de Neu. (C.)

La Plaça Reial. (O.M.)

Divendres Sant. (C.)

Castells a la plaça de l'Ajuntament.

Escrivà, amb una mona Olímpica. (C.)

brica que s'està enderrocant al Poble-nou. Hi ha la fotografia d'un bar de la plaça de Sant Jaume on apareix un senyor que té a la mà dreta una cervesa i a l'esquerra, un ràdio-telèfon, fotografia que porta aquest peu irònic: «L'hora d'esmorzar a la plaça de Sant Jaume.»

I també hi ha la petita concessió al voyeur, la noia amb els texans esparrats que deixa veure part de la seva íntima carn fresca posterior. El text dels germans Moix és molt il·lustratiu de l'actitud dels germans Moix davant de certs fets. Així, mentre que deixen ben clar que «des que Barcelona és això que anomenem ciutat olímpica, el desig de l'esport s'ha apoderat dels seus habitants», constaten que, «quan la Conselleria de Cultura (?) del govern del

senyor Pujol va voler constituir un consell de la modernitat, va fer el ridícul més espantós», perquè «oblidava que la modernitat s'estava creant ella sola, enemiga total de qualsevol consigna dictada pels bempensants».

La producció editorial del llibre és un altre dels seus fets a destacar. Ha estat possible perquè la casa, Edicions 62, ha pogut finançar el treball de tres destacats fotògrafs. □

Els habitants de Barcelona, anònims o estel·lars, han quedat immortalitzats per sempre en aquest llibre de text brillant que deixa veure l'actitud dels germans Moix davant de certs fets.

La ciutat es presenta de manera diversa, sorprenent, suggestiva..., però sempre real.